

MENIREA CREDINCIOSULUI

„În luna Nisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul și l-am dat împăratului. Niciodată nu fusesem trist înaintea lui.

Împăratul mi-a zis: «Pentru ce ai fața tristă? Totuși nu ești bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii». Atunci m-a apucat o mare frică, și am răspuns împăratului: «Trăiască împăratul în veac! Cum să n-am fața tristă, când cetatea în care sunt mormintele părinților mei este nimicită și porțile ei sunt arse de foc?» Și împăratul mi-a zis: «Ce ceri?»

Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor, și am răspuns împăratului: «Dacă găsește cu cale împăratul, și dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei, ca s-o zidesc din nou». Împăratul, lângă care ședea și împărăteasa, mi-a zis atunci: «Cât va ține călătoria ta, și când te vei întoarce?» Împăratul a găsit cu cale să mă lase să plec, și i-am hotărât o vreme.

Apoi am zis împăratului: «Dacă găsește împăratul cu cale, să mi se dea scrisori pentru dregătorii de dincolo de Râu, ca să mă lase să trec și să intru în Iuda, o scrisoare pentru Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemne să fac grinzi pentru porțile cetății de lângă casă, pentru zidul cetății, și pentru casa în care voi locui.» Împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci

mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine. M-am dus la dregătorii de dincolo de Râu, și le-am dat scrisorile împăratului, care pusese să mă însoțească niște mai-mari ai oastei și niște călăreți. Sanbalat, horonitul, și Tobia, slujitorul amonit, când au auzit lucrul acesta, nu le-a plăcut deloc că venea un om să caute binele copiilor lui Israel.

Am ajuns la Ierusalim și am rămas acolo trei zile. După aceea, m-am sculat noaptea cu câțiva oameni, fără să fi spus cuiva ce-mi pusese Dumnezeul meu pe inimă să fac pentru Ierusalim. Nu era cu mine nici o altă vită, afară de vita pe care călăream.

Am ieșit noaptea pe poarta văii, și m-am îndreptat spre Izvorul Balaurului și spre Poarta Gunoiiului, uitându-mă cu băgare de seamă la zidurile dărâmate ale Ierusalimului și la porțile lui arse de foc.

Am trecut pe la Poarta Izvorului și pe la Iazul Împăratului, și nu era loc pe unde să treacă vita care era sub mine. M-am suit noaptea pe la pârâu, și m-am uitat iarăși, cu băgare de seamă, la zid.

Apoi am intrat pe Poarta Văii, și astfel m-am întors. Dregătorii nu știau unde fusesem, și ce făceam. Până în clipa aceea nu spusese nimic iudeilor, nici preoților, nici mai-marilor, nici dregătorilor, nici vreunuia dintre cei ce vedeau de treburi.

Le-am zis atunci: «Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, și porțile sunt arse de foc. Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului, și să nu mai fim de ocară!»

Și le-am istorisit cum mâna cea bună a Dumnezeului meu fusese peste mine, și ce cuvinte îmi spusese împăratul. Ei au zis: «Să ne sculăm, și să zidim!» Și s-au întărit în această hotărâre bună.

Sanbalat, horonitul, Tobia, slujitorul amonit, și Gheșem, arabul, fiind înștiințați, și-au bătut joc de noi

și ne-au disprețuit. Ei au zis: «Ce faceți voi acolo? Vă răsculați împotriva împăratului?»

Și eu le-am răspuns: «Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda. Noi, robii Săi, ne vom scula și vom zidi; dar voi, n-aveți nici parte, nici drept, nici aducere aminte în Ierusalim»“.

Gândindu-ne la menirea noastră de creștini, la chemarea venită din partea Domnului de a lucra la mântuirea altora, s-ar putea ca, în primă instanță, să fim înclinați a crede că această chemare trebuie să apară sub o formă spectaculoasă, extraordinară, ieșită din comun. Că trebuie să survină un eveniment mareț prin care să fie făcută cunoscută intervenția dumnezeiască în viața omului, printr-o chemare în urma căreia credinciosul să fie scos din mediul lui obișnuit, să fie ales pentru a i se încredința o sarcină și o slujbă în Împărăția lui Dumnezeu.

Este adevărat că așa s-au petrecut lucrurile cu Avraam, el trebuind să-și părăsească țara, neamul, casa părintească și prietenii, pornind într-o direcție necunoscută care urma să-i fie descoperită ulterior. O chemare asemănătoare i-a fost adresată și lui Moise, privind scoaterea poporului său din robia Egiptului. La fel s-a întâmplat când au fost chemați proorocul Ieremia sau apostolul Pavel, fiecare dintre ei fiind rânduit pentru o vocație cu totul aparte.

Domnul cheamă și astăzi persoane devotate care să lucreze cu râvnă pentru înaintarea Împărăției Sale. Să luăm, însă, bine seama, ca să nu înțelegem greșit glasul chemării noastre ca un fel de selecționare, sau o predestinare - ceea ce ne poate duce în eroare, făcându-ne să născocim tot felul de scuze în ce privește adevărata noastră menire. În acest mod, mulți se pot sustrage de la împlinirea îndatoririlor care îi revin fiecărui creștin în parte, pretinzând

că mărturisirea credinței întru Cristos este mai mult sarcina unor oameni cu o pregătire specială: teologi, predicatori, preoți, diaconi sau misionari. Dar realitatea este că, după cum noi toți am fost chemați, în Domnul Isus Cristos, pentru a fi mântuiți, tot astfel suntem rânduiți în Isus Cristos pentru o slujbă. Mântuirea și slujirea nu pot fi separate una de cealaltă. În Împărăția lui Dumnezeu nu există două grupuri deosebite: o ceată a celor chemați pentru mântuire și o alta a celor chemați pentru slujire; sau o ceată a celor ce muncesc și o alta a celor care se bucură de recompensă. Când noi înțelegem chemarea lui Cristos și primim mântuirea prin credință, atunci se înțelege că luăm asupra noastră și chemarea de a intra în slujba Lui, în vederea lărgirii hotarelor Împărăției Sale. Din punct de vedere fizic, putem fi persoane în vârstă, sau tineri timizi și stângaci, socotindu-ne în sinea noastră niște oameni slabi și lipsiți de daruri spirituale, incapabili de a face o anumită lucrare pentru Domnul, printre semenii noștri. Și totuși, nouă tuturor ne este adresat apelul lui Neemia: **„Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului!”**

Să facem din nevoile noastre o virtute, așa cum spune Scriptura: **„ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”** (1 Pet. 2.9). Să ne bucurăm de această misiune divină care ne-a fost încredințată, să ne bucurăm că nu trebuie să stăm toată ziua fără să facem nimic, ca lucrătorii rămași în piață, din pilda lui Cristos (Mt. 20.6), ci să fim chemați a ne aduce aportul la îndeplinirea măreței opere de mântuire a sufletelor pierdute, ceea ce constituie un har și o cinste care nu se pot exprima în cuvinte omenești.

Cartea Neemia ne arată într-un mod foarte practic, cum poate ajunge fiecare credincios să-și valorifice darurile și talentul său în lucrarea Domnului - în ce măsură Se poate folosi Dumnezeu de fiecare dintre noi pentru zidirea Ierusalimului duhovnicesc. În capitolul 2 al acestei cărți

găsim răspunsul la întrebarea: Cum trebuie să ne purtăm și ce atitudine trebuie să adoptăm, mai întâi, față de chemarea pe care ne-o adresează Domnul?

Dar să luăm un exemplu din timpurile moderne. Se spune despre cunoscutul misionar englez Hudson Taylor, că, imediat ce s-a decis să pornească pe calea credinței, a înțeles foarte limpede glasul conștiinței care-i spunea: „Du-te tu în China pentru mine!” Cu timpul, chemarea aceasta a devenit foarte puternică, i-a întărit credința și i-a arătat drumul pe care trebuia să-l urmeze, bizuindu-se tot pe promisiunile Scripturii, dar adresate de către aceeași voce a conștiinței: „Du-te tu în China pentru mine!” De aceea, tânărul Taylor se duce într-o bună zi să ceară sfatul pastorului său, rugându-l să-i împrumute și o carte despre China. Din vorbă în vorbă, tânărul îi destăinuiește ce avea pe inimă și se declară gata să răspundă acestei chemări. Pastorul l-a întrebat:

- Dar cum crezi că vei putea îndeplini această misiune, angajându-te într-o călătorie atât de lungă și apoi lucrând într-o regiune atât depărtată?

Taylor nu găsește alt răspuns mai potrivit decât cel de mai jos:

- Încă nu știu cum să fac, dar am impresia că trebuie să mă refer la trimiterea celor 12 apostoli, sau a celor 70 de ucenici care au plecat în Iudeea fără bani, fără merinde, dar având convingerea că împlinesc porunca Celui ce i-a trimis, deplina încredere că sunt sub îngrijirea Lui.

Pastorul n-a fost prea convins de atitudinea lui Hudson. Cu un gest prietenos l-a bătut pe umăr, spunându-i:

- Mai așteaptă puțin, ca să înțelegi mai bine îndemnul pentru această misiune - poate cu timpul vei deveni mai înțelept, ca să poți face diferența între vremea și condițiile de viață din epoca lui Cristos și cele de azi.

După mai mulți ani, referindu-se la această întrevvedere cu pastorul, Hudson Taylor a spus:

- Între timp îmbătrânisem aproape, dar n-am ajuns mai deștept. Dimpotrivă, sunt convins de un lucru: dacă ascultăm de chemarea Domnului și credem în promisiunile Sale, atunci înțelegem în modul cel mai clar că ele se potrivesc în întregime pentru vremea actuală, exact cum a fost și pe timpul lui Cristos. Cuvântul pe care El mi-l adresează este același plin de putere și înviorător, plin de lumină și ziditor, care croiește drumul tainic spre inima omului, pentru ca apoi să se răsfrângă asupra unei națiuni întregi.

Așa a devenit Hudson Taylor trimisul lui Dumnezeu pentru misiunea creștină din China, unde mii și mii de suflete au fost câștigate pentru zidirea credinței creștine în această imensă țară.

Dar să revenim la capitolul 2 din cartea lui Neemia pe care tocmai l-am citit.

Primul lucru pe care-l observăm este faptul că, în adâncul inimii sale, Neemia este pregătit pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu, și acum stă la dispoziția Lui și așteaptă un semnal din partea Sa. Poate că ne-am fi așteptat ca, știindu-l pătruns de o iubire atât de puternică pentru poporul lui aflat în suferință și conștient de marea lui responsabilitate, să ia inițiativa adresându-se lui Dumnezeu: „Iată-mă aici, sunt gata să mă devotez pentru cauza Ta! Trimite-mă fără zăbavă la Ierusalim!”

N-am fi surprinși dacă, înflăcărat de dragostea sa pentru popor, Neemia ar căuta el însuși o posibilitate, să-și grăbească plecarea spre Ierusalim. Dar iată că el nu dovedește un zel excesiv. Parcă se gândește că graba strică treaba. Neemia așteaptă din luna Chișleu, luna decembrie (când fratele său Hanani îi aduce la cunoștință starea jalnică în care se află Ierusalimul) până în luna Nisan, care este luna martie, deci timp de trei luni. El își tănuiește durerea față de împărat, deși ocuparea unei funcții atât de importante l-ar fi putut ajuta să-i împărtășească motivul întristării

sale. Ba parcă ar căuta să înlăture tot ce părea să-l preseze. Numai Dumnezeu, Care l-a chemat, îi va arăta, la timpul Său, calea pe care va trebui s-o urmeze. Acest aspect este foarte important și demn de reținut. Tăcerea și așteptarea sfințită înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor sunt o mărturie minunată în ce privește credința lui în dragostea lui Dumnezeu.

Nicăieri în cartea lui Neemia nu se insistă vreodată asupra credinței sau atitudinii sale față de Dumnezeu, dar acțiunea lui dovedește continuu o evlavie temeinică. El nu face uz de un limbaj excesiv de pios, ci mai degrabă cuvintele lui dovedesc respect și ascultare față de chemarea lui Dumnezeu.

Prin aceasta, Neemia îndeplinește un lucru, care nouă astăzi ni se pare destul de greu: așteptarea cu răbdare! Ah, facem orice numai să nu trebuiască să așteptăm! Uneori ni se pare că ceasul lui Dumnezeu a rămas în urmă. Noi nu putem pricepe de ce, după atâta rugăciune și stăruință pentru întoarcerea la Dumnezeu a soțului sau a soției noastre, a fiului sau a fiicei noastre, a fratelui sau a prietenului pe care vrem să-i ajutăm, nu a rezultat nimic, fiindcă ei încă n-au primit mântuirea lui Isus Cristos. Noi dorim mult să ajutăm cu ceva la zidirea Ierusalimului. Dar mereu suntem nevoiți să constatăm că lucrurile au rămas neschimbate. Ușa este tot închisă. Atunci încercăm noi să-L ajutăm pe Dumnezeu forțând lucrurile, deschizând noi înșine ușa. Și nu ne dăm seama că prin aceasta sărim peste cal, hoinărind pe drumuri egoiste, având impresia că slujim, dar împiedicând opera divină, având impresia că zidim, dar de fapt dărâmăm. Și care este rezultatul? Doar extenuare, năruire, frustrare.

Câte eșecuri și înfrângeri suferă lucrarea Domnului din cauză că noi nu am avut răbdare și n-am așteptat ca Neemia, liniștiți și încrezători în adâncul inimii noastre, până când Dumnezeu Însuși intervine ca să ne deschidă

calea! Pierdem din vedere că nu noi zidim Împărăția lui Dumnezeu, ci El Însuși este Ziditorul, noi nefiind decât slujitorii Lui. Suntem obligați uneori la o așteptare dureroasă, ba câteodată trebuie să ne întoarcem înapoi pe drumul parcurs deja, ceea ce reprezintă o lovitură dată orgoliului nostru. Așa de greu ajungem să înțelegem că tot ce facem ca slujitori ai lui Dumnezeu depinde de ceasul Lui și atât de greu ne vine să așteptăm în tăcere, până când El Însuși ne croiește calea. Tocmai în aceasta constă secretul biruinței mărețe din viața lui Cristos. El, ca Fiu al lui Dumnezeu și, deopotrivă, Fiu al omului, fiind un tânăr plin de vigoare, ar fi putut lucra cu mare putere în mijlocul poporului. Și totuși, El așteaptă liniștit în atelierul de tâmplărie al tatălui Său Iosif, până la vârsta de 30 de ani. Chiar și atunci când Îi este deschisă calea pentru a deveni Mântuitorul lumii, Cristos nu Se repede în mulțime, ci observăm în permanență la El o stăpânire de sine, o discreție tainică. El nu îngăduia nici ca cineva să-L preseze în lucrarea Sa - fie mama Lui, fie ucenicii, sau norodul, sau vreo împrejurare oarecare - ci totdeauna El privea în sus, așteptând să acționeze mai întâi Tatăl ceresc. Vorbind odată iudeilor, afirma: **„Eu nu fac nimic de la Mine Însuși, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Totdeauna fac ce-L este plăcut.**“ De aceea în fiecare cuvânt rostit de Isus, în fiecare acțiune a Sa, se simte împluternicirea dumnezeiască.

Poate că dorești din toată inima să ajuți la zidirea Ierusalimului. Dacă așa stau lucrurile, atunci primește sfatul pe care ți-l putem da: urmează calea lui Neemia, da, urmează pilda lui Cristos! Nu te precipita, nu te agita, ci așteaptă liniștit și încrezător în adâncul inimii, fiind conștient că Domnul Isus este mai interesat decât tine de zidirea Ierusalimului, că zăbovirea Lui nu înseamnă târâgănare, nici indiferență. Așteaptă în rugăciune și credință statornică, purtând cu mâini devotate făclia Cuvântului lui Dumnezeu, în supunere față de El și în autodisciplinare.

Atunci vei putea înțelege că așteptarea nu este zadarnică, așteptarea nu înseamnă inactivitate, ci, dimpotrivă, ea este deja o acțiune, fiindcă procedând astfel, Îi dăm Domnului loc și timp să lucreze în ființa și în viața noastră și să ne pregătească pentru lucrarea Lui. O asemenea acțiune este hotărâtoare pentru orice operă divină. Pentru că noi vom fi în stare să zidim, numai în măsura în care Cristos Însuși ne va întări să stăm pe temelia statornică a harului Său. Numai așa putem duce la îndeplinire opera Sa și putem lucra conform vocii Sale.

Dar să ne întoarcem iarăși la Neemia și la traiul lui în palatul imperial din Susa, unde omul rânduit pentru lucrarea lui Dumnezeu aștepta intervenția Sa. Și iată că, la un moment dat, i se face cunoscut ceasul. Domnul îi deschide ușa, dar nu brusc, prin surprindere. Ci totul se petrece firesc și calm. Vreme de trei luni, Neemia reușise să-și ascundă durerea înaintea împăratului. Însă, mâhnirea atâta vreme închisă în el, începuse să se vadă pe trăsăturile feței. Împăratul a observat o schimbare a fizionomiei paharnicului său și îl întreabă: **„Pentru ce ai fața tristă? Totuși nu ești bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii“** (Nem. 2.2).

Iată cum, prin întrebarea pusă de împărat, Dumnezeu Însuși îi deschide gura lui Neemia. Dar într-o atitudine cuvințioasă, smerit și rezervat în continuare, ca și cum ar aștepta ca Dumnezeu să-i pună pe buze răspunsul potrivit, Neemia îi destăinuiește împăratului necazul care îi stătea pe inimă, cu privire la poporul și orașul lui de obârșie. Și putem observa ce minunat intervine Dumnezeu pentru a-i deschide calea. Împăratul și împărăteasa îi permit să plece la Ierusalim, îi acordă o împluternicire, precum și niște scrisori de recomandare către diverși dregători. Se are în vedere și materialul lemnos necesar pentru grinzi și pentru porțile cetății Ierusalimului (v. 8). I s-a asigurat și protecție, fiind însoțit de o gardă alcătuită din **„niște mai-mari ai oastei**

și niște călăreți“ (v. 9). Problemele se rezolvă una după alta. I se deschide drumul către Ierusalim, și totul se desfășoară în bune condiții. Dar Neemia nu vede în această situație o simplă întâmplare fericită, sau că a sosit timpul potrivit, ci o afirmă solemn în versetul 8: *„Căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine“*. Totul s-a datorat faptului că Dumnezeu l-a binecuvântat apreciind așteptarea în răbdare și credința respectuoasă de care a dat dovadă slujitorul Său.

Printr-o asemenea experiență trec toți aceia care pășesc pe calea lui Neemia. Supunerea față de voia lui Dumnezeu nu duce decât la biruință. Este minunat să constatăm cum, pe această cale, la vremea convenită, chiar dacă uneori trebuie să treacă luni în șir sau ani întregi, Domnul deschide ușile zăvorâte, înlătură obstacolele unul după altul, creând punți de legătură și acordând ajutorul necesar. Calea smereniei este netezită și ușurată, prin intervenția lui Dumnezeu, în modul cel mai firesc cu putință. În majoritatea cazurilor, Dumnezeu lucrează într-un mod tainic, absolut natural, folosindu-Se de o mână omenească pentru a trage zăvorul unor uși încuiate, croind drumul în împrejurări care adesea par fără însemnătate. Dar simplitatea este tocmai semnul acțiunii divine. Atunci când căutăm să acționăm prin propriile noastre forțe, ajungem ușor la nesocotirea altora, o acțiune oarbă și nesănătoasă, care mai mult strică, într-o astfel de lucrare unde totul se prăbușește curând. Însă, acolo unde Domnul Isus Cristos acționează prin puterea Duhului Său, sfântirea devine ceva foarte normal. Persoanele sfințite de Domnul devin mai modeste, naturale, senine. Atunci când Domnul este Cel ce zidește Ierusalimul, acolo nu se aud strigăte și nu se văd atitudini furioase, nici trudă plină de amărăciune, ci lucrarea se desfășoară normal, sub semnul modestiei sfințite și al bucuriei tainice. De aceea, dacă suntem conștienți de menirea noastră divină și dorim să slujim Domnului cu

tragere de inimă, atunci să pășim pe calea modestă a lui Neemia! Să nu așteptăm semne extraordinare, ci, după cum Neemia își continua slujba lui de paharnic având doar inima împovărată, tot astfel să ne desfășurăm și noi în liniște activitatea noastră pământească, dovedind credințioșie și modestie în viața de toate zilele. Însă, în adâncul inimii, să fim pregătiți pentru a da curs intervenției lui Dumnezeu. Și astfel vom observa și noi cât de atent este Domnul față de sufletele care așteaptă în tăcere ajutorul Său, și cum, la momentul convenit, într-un mod neașteptat, El ne deschide ușa, ne împuternicește, ne povățuiește și ne întărește în așa măsură, că nu mai avem altceva de făcut decât să ducem mai departe lucrarea începută de El.

Dar să ne întoarcem din nou la Neemia. Acum el ajunge la Ierusalim. Ne-am fi așteptat ca, sub impulsul menirii sale divine, el să-i adune îndată pe locuitorii Ierusalimului, să li se prezinte numaidecât ca trimis al lui Dumnezeu pentru reconstruirea Ierusalimului, să-și expună planul și să treacă imediat la acțiune. Dar lucrurile nu se întâmplă tocmai așa. După trei zile, fără să spună cuiva vreo vorbă despre misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu, el pornește în miez de noapte, împreună cu câțiva oameni, pentru a face un tur în jurul orașului, privind *„cu băgare de seamă la zidurile Ierusalimului și la porțile lui arse de foc“* (v. 13). Apoi se întoarce cu inima sfâșiată de durere la locuința sa.

De ce această examinare nocturnă, în tăcere? Înainte de a se adresa norodului, Neemia vrea să se convingă mai bine despre ceea ce i-a vorbit Domnul. Numai după aceea decide să se adreseze poporului. Abia atunci cuvintele sale au greutatea și autoritatea necesară.

Trebuie să recunoaștem, în mod sincer, că multe piedici, încurcături și pagube ne-au stânjenit viața și lucrarea, numai din cauza refuzului nostru de a aștepta în răbdare ceasul lui Dumnezeu. Adeseori noi am auzit clar glasul chemării

în slujba Domnului, dar în loc să fim atenți la ceea ce dorea Domnul să ne precizeze, noi am ascultat mai curând glasul inimii noastre și vocea dorințelor noastre omenești, fără să acordăm cuvenita atenție glasului Arhitectului ceresc, mergând pe drumurile croite de noi înșine și lucrând pe cont propriu până când ne-am împotmolit.

În lucrarea pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu este extrem de importantă acțiunea săvârșită de Neemia și consemnată în acest capitol: cercetarea nocturnă, în tăcere, a zidurilor Ierusalimului.

Îmi aduc aminte de experiența unui director de seminar, un om capabil și credincios, care suferea mult din pricina slăbiciunii dovedite de elevii săi. Însă el tăcea. Doar noaptea, când se făcea liniște, elevii îl auzeau din dormitor, plimbându-se în biroul său de la etaj și apoi îngenunchind într-un colț pentru a-și vărsa cu voce tare, înaintea lui Dumnezeu, amărăciunea inimii sale. Ca un bun pedagog, el rostea înaintea Domnului numele fiecărui elev. Dar acele plimbări nocturne și rugăciunile profesorului pentru elevii săi care semănau cu zidurile ruinate ale Ierusalimului au făcut asupra lor o mare impresie. Când, a doua zi, directorul trebuia să adreseze cuiva un cuvânt de mustrare, drumul către conștiința aceluia elev era deja deschis. Dumnezeu vorbea mai înainte cu el.

Dacă ne apasă și pe noi starea deznădăjduită în care se află Ierusalimul duhovnicesc, dacă ne frământă nevoile omenerii, dacă observăm cum pătrund deșertăciunile printre credincioși, să nu trecem pripit la judecată și pedeapsă; ci să păstrăm un timp de liniște, ca Neemia, pentru a asculta mai întâi glasul Stăpânului nostru ceresc, angajând un dialog cu El. Din timpul de rugăciune pentru starea tristă a zidurilor Ierusalimului duhovnicesc, va izvorî mai multă putere aducătoare de biruință, decât din toate celelalte acțiuni și eforturi omenești. În ceasurile petrecute pe

genunchi, în toiul nopții, acolo în grădina Ghetsimani, a câștigat Domnul nostru biruința care a adus mântuirea omenerii.

Și pe noi, misiunea care ne-a fost încredințată trebuie să ne îndrume spre „noptile de rugăciune“.

În sfârșit, capitolul 2 al cărții se încheie cu confirmarea misiunii încredințate lui Neemia. În ce mod se arată ea? Are loc intervenția unui înger? Vreo minune dumnezeiască? Nicidecum, ci se confirmă prin neliniștea și tulburarea dușmanilor Ierusalimului.

Atâta vreme cât Ierusalimul zăcea în ruine, nimeni nu-l lua în seamă, dușmanii erau liniștiți și siguri de biruință. Dar când Sanbalat și Tobia, dușmani de moarte ai evreilor, au aflat că „*venea un om să caute binele copiilor lui Israel*“, (v. 10) nu le-a plăcut deloc, s-au supărat foc, și au început să batjocorească și să înspăimânte pe locuitorii Ierusalimului, spunându-le: (v. 19) „*Ce faceți voi acolo? Vă răsculați împotriva împăratului?*“

Acum Neemia trece printr-o experiență de care, la urma urmei, are parte fiecare credincios care slujește Domnului cu sinceritate și curăție de inimă. Atâta vreme cât noi ne luăm după vorbele oamenilor și judecăm ca ei, nu ducem o viață evlavioasă ci practicăm doar o formă de evlavie egoistă, menită să nu-i supere pe Sanbalat și pe Tobia, simbol al adversarilor noștri - Diavolul și acoliții săi - care ne pun piedici în lucrare. Dar când ei află că ne apasă pe inimă mântuirea semenilor, când noi începem să ne rugăm Domnului pentru răscumpărarea păcătoșilor, stând la dispoziția Lui pentru reconstrucția Ierusalimului, atunci Diavolul se supără foc și începe să pună piedici în viața noastră, căutând orice prilej de răzbunare și dușmănie. Nu trebuie să ne mirăm, aceasta confirmă menirea noastră; se confirmă că suntem pe calea cea bună. Scriptura ne spune: „*De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus, vor fi prigonți*“ (2 Tim. 3.12).

Să urmărim deci exemplul lui Neemia. El nu se lasă nici decum intimidat de amenințările dușmanilor, nu se lasă antrenat în tratative cu ei, nici nu se laudă cu certitudinea bituinței sale, ci se mărginește la un singur procedeu, pe care trebuie să-l adoptăm și noi în fața dușmanilor. El se înarmează cu o pavază puternică, ridicând în slăvi Numele lui Dumnezeu, și căutându-și apărarea în spatele acestui Nume sfânt. Pe același temei se va baza și planul de reconstrucție, ceea ce îl face să declare : „*Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda, noi suntem robii Săi*“ (v. 20). În Numele acesta măreț a câștigat Neemia biruința, ducându-și la îndeplinire misiunea încredințată.

În Noul Testament, un exemplu încurajator este pentru noi apostolul Pavel. El întreabă: „*Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu?... Cine-i va osândi?... Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos?*“ (Rom. 8.33-35). Pavel își zidește pe Numele Domnului apărarea sufletului său față de dușmani, afirmând: „*Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!*“ (v. 34).

Diavolul poate să se răzbune pe noi, să ne reproșeze slăbiciunile și păcatele; și anumiți oameni se pot ridica împotriva noastră. Într-un cuvânt, Satan, oamenii și problemele vieții pot fi tot atâtea obstacole destinate să ne împiedice de la îndeplinirea misiunii pe care ne-a încredințat-o Domnul nostru, Care a fost răstignit și a înviat ca Mântuitor al omenirii. Dar Numele Domnului Isus Cristos ne poate oferi, la vremea potrivită, scut, tărie și biruință.

Într-adevăr, Domnul nostru ne cheamă azi pe fiecare în parte - tineri și vârstnici, bărbați și femei - să ne îndeplinim cu credincioșie, ca niște creștini devotați, nobila misiune pe care ne-a încredințat-o, adresându-ne cuvintele încurajatoare ale lui Neemia: „*Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului, și să nu mai fim de ocară!*“